Cihad Karşısında, Ne Bir Sığınak, Ne Bir Barınak Nede Bir Çıkış Yolu Vardır!

Şehid Şeyh Ebu Yahya el-Libi

17 Ara, 2019

https://ilimvecihat.com

Allah’a hamdolsun, onun Rasûlü olan Muhammed Mustafa’ya salât ve selâm olsun. Bundan sonra;

Cihad ibadeti, tüm bu meşakkatleri içerip yerine getirilmesi nefse karşı ısrarlı bir mücadeleyi gerektirdiğinden, yine bu ibadette birçok türden tehlikeler ve risklerden oluşması nedeniyle Kur'anı Kerim'de bulunan birçok ayetin, bundan geri kalmanın gerekçelerini çürütmesine ve bu ibadeti yerine getirmekten kurtulmak isteyen birçoklarının tutundukları şüpheleri boşa çıkarmasına, bunları birer birer apaçık delillerle, sağlam hüccetlerle ve önlerini tıkayıcı raporlarla açığa çıkarıcı şekilde gelmesine şaşırılmamalıdır. Böylece bunlarla, serkeşçe bu naslardan yüz çevirmek için bir sığınak ya da bir barınak veya bir çıkış yolu arayan çarpıtıcıların yolları kapatılmış olmaktadır.

Garip olan, eski ve yeniler arasında cihad ibadetini yerine getirmekten kaçanların açık bir şekilde, *‘onları buna sevk eden şeyin korkaklık, ölüm korkusu, tehlikelerden çekinme, dünyaya olan hırs ya da evlat, aile ve vatandan ayrı düşmenin zorluğu’* olduğunu belirtmemeleridir. Genellikle bu hastalıklı gerekçelere giydirilen, nasihat elbisesi, sorumluluğu düşürücü bir acizlik *(güç yetirememe)*, mücahidlerin canlarına olan istek veya işlerin kötü bir şekilde sonlanması vb. kılıflardır. Bunun nedeni, korkaklığın bir kişinin nitelenebileceği en kötü niteliklerden olması ve yapı itibariyle tabiatların bundan nefret etmesidir. Nebi *(sallallahu aleyhi ve sellem)* korkaklıktan Allah’a sığınırdı.

Birçok kez nefsi kişiyi aldatır da kendisinde cesaret, atılganlık ve cüret olduğunu zanneder, ölümü gözleriyle görüp sebepleriyle karşılaştığında ve ölüm korkusunu hissettiğinde ise, onu yüzüstü bırakır ve kalbi kuşun kanatlarındaymış gibi olur. Bu, âlimlerin zikretmiş olduğu, *‘Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem)’in düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyi yasaklamasının’* nedenlerinden birisidir. Çünkü duyulan haber, gözle görme gibi değildir. Bazen nefis, daha önce gizlediklerini bu yerlerde açığa çıkarabilir. Çünkü bu türden yerlerde yapmacılığın ve gösterişin yeri yoktur; ya sabır ve tahammül ya da firar ve dönüp kaçma. İmam İbn Dakik El-Îd’in dediği gibi: *“Ölümle karşılaşma birçok yönden nefislere en meşakkatli ve en zor şey geldiği için ve nefis için tahmin edilen durumlar gerçekleşenler gibi olmadığından; olayların gerçekleşmesinin, düşüncede düşmanla karşılaşmayı istemeyle aynı olmayacağından korkulur.”*

İşaret edilen bu anlam Allah'u teâlâ’nın şu buyruğuyla da örtüşmektedir: ***“Andolsun, siz onunla karşılaşmadan önce ölümü temenni ediyordunuz. İşte onu gördünüz, ama bakıp duruyorsunuz.”***[1] ibn Ebi Hatem’in rivayetinde şunlar geçmektedir: *“Muhammed (sallallahu aleyhi ve*

sellem)'in ashabından bazı adamlar şöyle diyorlardı: "Keşke bizde bedir ashabının öldürüldüğü gibi öldürülsek ve şehid olsak. Keşke bize de bedir günü gibi bir gün gelse de müşriklerle savaşsak, hayırlı bir imtihan versek, şehadeti, cenneti, hayatı ve rızkı arasak!" Bunun üzerine Allahu teâlâ onlara Uhud'u gösterdi ve onlar arasında Allah'ın diledikleri dışında hiç kimse sebat edemedi."

Rabbim bizleri kendi yolunda gerisin geriye dönmeden, ecrini Allah *(azze ve celle)'*den umarak Cihad ibadetini eda eden kullarından kılsın.

Allah'a hamd ve Rasûlü Muhammed'e salât ve selam olsun. Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Mütercim: *Muhammed Atta*

1- Ali-İmran sûresi: 143. âyet